

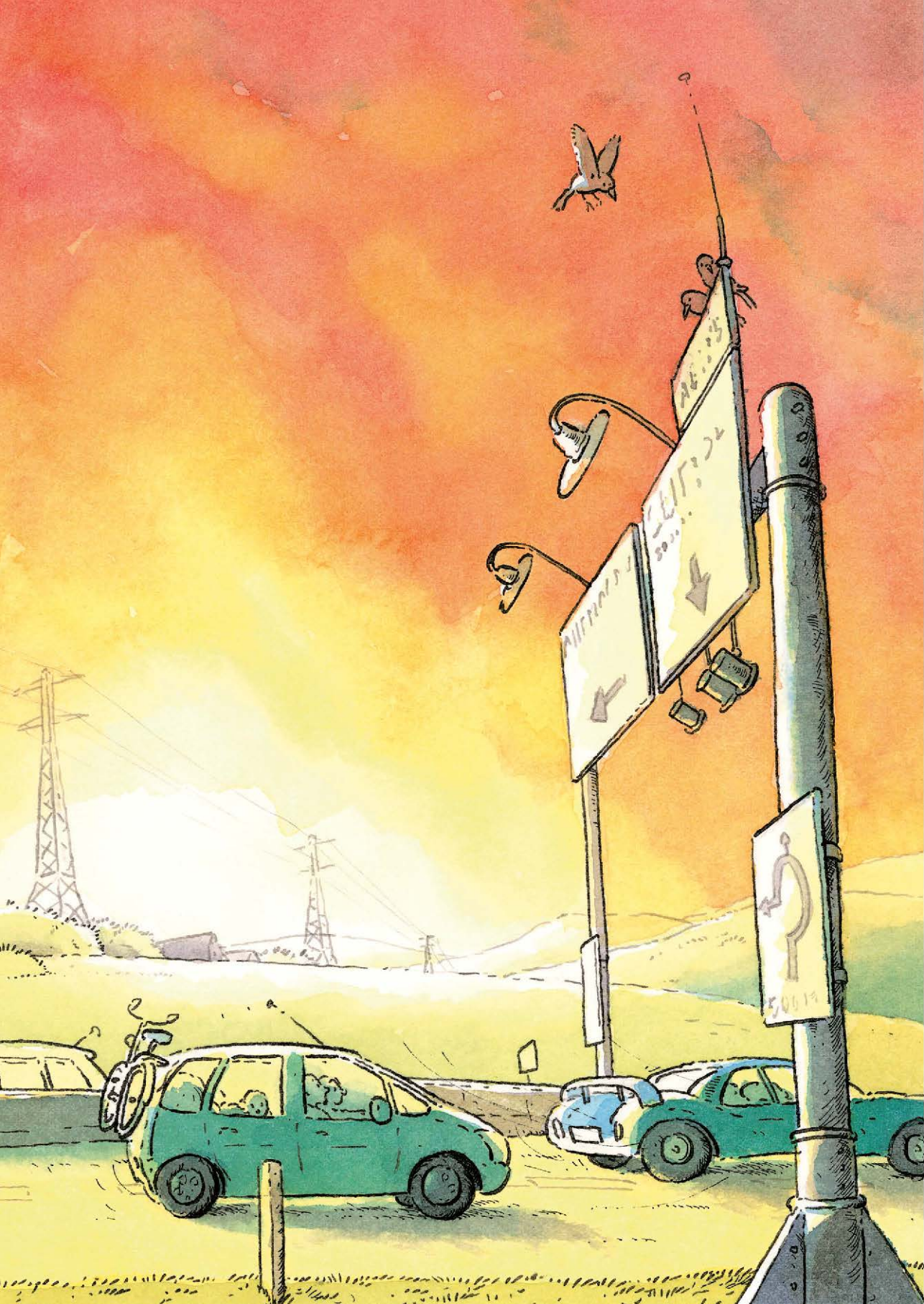

Heb jij ooit nagedacht over hoe er 's nachts
korstjes op je wondjes komen?
Heb je weleens meegemaakt dat de hele klas
verkouden was, maar jij niet?
Heb jij ooit het gevoel gehad dat er 's nachts
iemand over je waakt?
Welkom in de wereld van de Gorgels.

Ook jij hebt een Waakgorgel die 's nachts voor je zorgt,
je troost en je beschermt tegen Brutelaars,
een naar volkje dat kinderen grieperig probeert te maken.
Normaal kun je jouw Gorgel niet zien, want
ze zijn meester in verstoppen en ze kunnen
razendsnel wegschieten.
Melle heeft superogen en is het enige kind
op deze wereld dat Gorgels kan zien flitsen.
Samen met zijn zusje Limoni.

ONDERWEG

11

Melle werd wakker. Even wist hij niet waar hij was. Alsof hij tussen de droomwereld en de echte wereld in hing.

Een rustig brommend geluid vertelde hem dat hij in een auto zat.

Hij opende voorzichtig zijn ogen.

Hij lag met zijn hoofd tegen het raam. Een grote rode zon scheen op zijn gezicht.

Boven de horizon hingen rode en gele vegen, alsof iemand met een kwast heel slordig de lucht had geverfd. Een blauwe, glanzende, stoere auto met een vreemd nummerbord flitste hard brullend voorbij. De auto schudde.

Melle keek opzij. Zijn zusje Limoni lag nog lekker te slapen. Ze had haar rugzak stevig in haar hand geklemd.

Hij schrok en keek snel naar achter. Boven op de koffers zag hij zijn eigen rugzak liggen.

Hij haalde opgelucht adem.

Plotseling voelde hij een hand op zijn been.

Het was papa. 'Goedemorgen, makker. Wil je een krentenbol? En wat melk?' fluisterde hij.

Melle knikte. Ineens wist hij alles weer. Het was vakantie en ze waren die ochtend heel vroeg op reis gegaan.

'Zijn we er bijna?' fluisterde Melle met zijn mond vol krentenbol.

Maar voordat papa antwoord kon geven, klonk er een vreemde blikken vrouwenstem door de auto.

'Over. Vier. Honderd. Meter. Rechtsaf.'

Mama keek verschrikt om zich heen. 'Er is helemaal geen afslag hier,' zei ze geschrokken.

'Ja, maar lieverd, als de computer het zegt dan klopt het vast wel.'

'Over. Twee. Honderd. Meter. Rechtsaf.'

‘Ik kan toch niet zomaar het weiland in rijden? Waarschijnlijk kent ze deze weg nog niet,’ zei mama. ‘Ik rij gewoon door.’

‘Keer. Om,’ zei de vrouwenstem. ‘Keer. Om.’

‘Wat moeten we doen?’ riep papa paniekerig.

12 Hij drukte een paar keer op het lichtgevende schermje tussen hem en mama in.

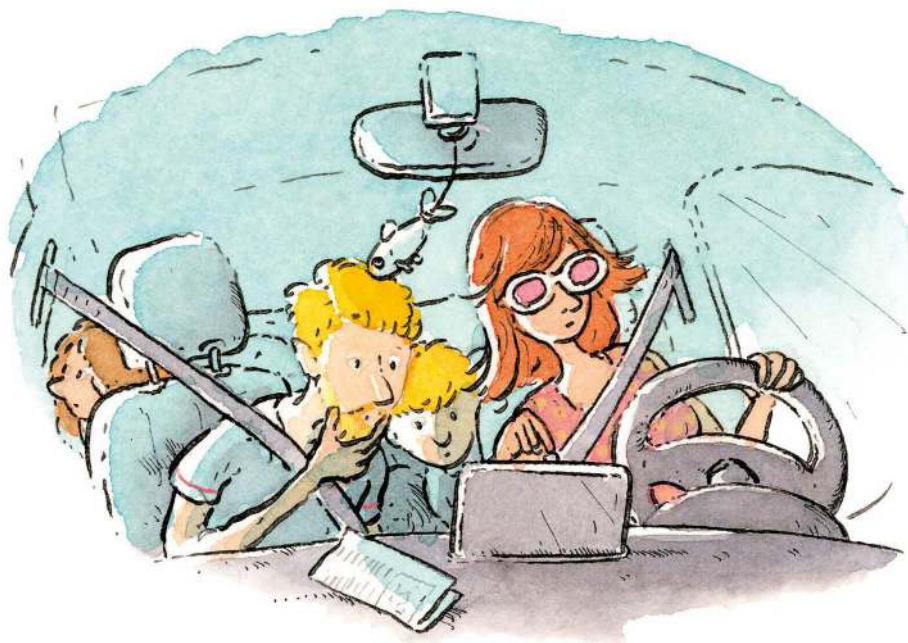
‘Keer. Om.’

Mama drukte op het rode knopje naast het schermje. ‘Uit met dat ding! Zo, heerlijk rustig.’ Ze wees opgelucht naar een vreemde plaatsnaam op een bord langs de snelweg. ‘Kijk, daar staat het ook. We rijden helemaal goed.’

Limoni was inmiddels ook wakker geworden door die vreemde vrouwenstem. Ze gaapte.

‘Goe-hoe-hoe-hoe-demorgen. Ik moet dus heel nodig plassen.’

‘Hou het nog heel even op,’ zei mama. ‘Bij het eerstvolgende benzinestation ga ik er even af.’

Even later parkeerde mama de auto. Melle stapte uit en strekte zijn benen.

Het was nog wel frisjes, maar het begon langzaam warmer te worden.

‘Laat je rugzak maar in de auto liggen,’ zei mama tegen Limoni.

13

‘Nee, eh... ik neem hem dus liever mee,’ hoorde Melle zijn zusje zeggen. Sinds een paar maanden gebruikte ze in bijna elke zin het woordje ‘dus’.

‘Waarom moet hij mee?’ vroeg mama.

‘Mijn knuffels... eh... moeten dus ook heel nodig plassen.’

Mama en Limoni liepen richting de wc’s.

Melle en papa liepen naar het bos naast het benzinestation. Ze hielden er allebei van om stiekem buiten tegen een boom aan te plassen.

‘Wat is het toch fijn om een jongen te zijn,’ rijmde Melle.

Papa knikte.

Limoni en mama wilden nooit meer buiten plassen. Mama was de laatste keer per ongeluk boven een brandnetel gehurkt en had twee dagen lang rode vlekken op haar billen gehad.

Papa en Melle gingen na het plassen op een bankje in de zon zitten. Papa keek om zich heen of niemand hem kon horen. Toen schoof hij iets dichterbij Melle toe en zei op geheimzinnige toon: ‘Melle, ik wil je wat vragen.’

EEN GORGELVRIJE VAKANTIE

- 14 Papa keek op zijn horloge.
‘Ik denk dat die kleine ninja inmiddels wel op het Eiland is aangekomen. Denk jij niet?’ vroeg papa.
‘Bedoel je mijn Waakgorgel Bobba?’ vroeg Melle.
‘Ssst,’ zei papa. Hij keek verschrikt om zich heen.
‘Jaja, die bedoel ik,’ zei papa. ‘Ik wil het daar even met jou over hebben. De R is uit de maand. En dat betekent dat alle Gorgels weer terug naar het Eiland zijn.’
‘Dat weet ik toch, papa,’ zei Melle.
Hij wist inmiddels net zoveel van Gorgels als papa. Bobba gaf hem elke avond, vlak voordat hij ging slapen, stiekem les over alle Gorgelgeheimen.
‘Nou, dan weet je ook dat ze pas in september terugkomen,’ vervolgde papa. ‘Als de R weer in de maand zit.’
Melle knikte.
‘Je weet ook dat ik in het museum de hele dag met Gorgels bezig ben,’ zei papa. ‘De héle dag. Het héle jaar.’ Papa’s handen begonnen te trillen. Hij keek Melle nu recht in zijn ogen.
‘Melle, ik wil je iets vragen. Zullen we het deze hele vakantie níét over Gorgels hebben? Alsjeblieft? Ik weet dat je met mij altijd over Gorgels wilt praten. Maar ik kan geen Gorgel meer zien. Ik kan het woord Gorgel niet eens meer horen.’
Papa begon steeds harder te praten. ‘Ik wil rúst. Ik wil een totaal Gorgelvrije vakantie. Is dat afgesproken, Melle?’
Melle voelde zijn wangen rood worden.
‘Eh, ja... dat beloof ik, papa.’
Papa ontspande weer en Melle zag een grote glimlach op zijn gezicht. ‘Fijn, fijn, fijn. Kijk, daar zijn de dames ook weer. Kom, we

gaan terug.' Hij stond op van het bankje en huppelde terug naar de auto.

Limoni en mama kwamen uit de wc. Limoni hield haar rugzak stevig tegen haar buik gedrukt.

Melle keek naar de auto. Zijn hart begon sneller te kloppen.

15

Op het dak van de auto stond een grote donkerrode roofvogel. Hij had een gevorkte staart en een geel-zwarte kromme snavel. Melle had zijn toverkijker, zo noemde hij zijn verrekijker, niet nodig om te zien wat voor vogel het was. Het was een rode wouw. Met zijn scherpe snavel tikte hij hard op de achterrait van de auto.

'Kkksssjjt,' riep mama. Ze rende zwaaiend met haar armen naar de auto.

'Wegwezen!' schreeuwde papa.

De rode wouw keek verschrikt op.

Hij spreidde zijn enorme vleugels uit en vloog koninklijk naar een tak in een boom verderop.

Zijn felle, gele ogen bleven op de auto rusten.

Papa inspecteerde de achterraut. Er zat een klein barstje in.

‘Net op tijd,’ zei papa en hij opende de klep.

Melle keek naar zijn rugzak en hield zijn adem in. Maar papa pakte de plastic tas naast de rugzak. ‘Waarschijnlijk wilde hij deze hebben,’ zei hij. ‘Hier zitten de boterhammen met salami voor de lunch in. En nog iets anders,’ zei hij geheimzinnig.

Melle en Limoni keken elkaar aan. Ze wisten meteen wat papa bedoelde.

Als ze op vakantie gingen, kreeg Melle altijd een grote chocolade-hazelnootreep. En Limoni kreeg een zak dropjes, want zij hield niet van chocolade.

Melle pakte snel zijn rugzak uit de auto.

Papa deed de achterklep dicht. ‘Zal ik nu een stukje rijden, lieverd?’ zei hij.

Mama schudde haar hoofd. ‘Nee, dan worden de kinderen misselijk. Jij kunt gewoon niet zo goed autorijden. Maar dat is niet erg. Jij kunt andere dingen. Rust jij maar lekker uit van al dat harde werken.’

Even later reden ze weer op de snelweg.

Limoni pakte haar schetsboek en begon de rode wouw te tekenen.

Het liefst tekende ze de hele dag. Sinds kort wist Melle dat zijn zusje ook superogen had en dus alles haarfijn in zich op kon nemen.

Hij keek om zich heen. Gelukkig, niemand lette op hem.

Voorzichtig maakte hij zijn rugzak open. Hij pakte er een verkreukeld schrift uit. En een groot vogelboek.

Hij opende het vogelboek en legde daar gauw het schrift in. Zo leek het alsof hij een boek aan het lezen was.

Melle deed de rugzak weer dicht en legde hem voorzichtig naast zich neer.

Hij keek naar het schrift. Zijn ogen begonnen te glimmen. In zijn eigen handschrift stond er:

WAAKGORGEL OEFENBOEK.